

XXIV CONCURS

LITERARI

SANT JORDI

2019

XXIV CONCURS LITERARI SANT JORDI 2019

CATEGORIA ADULT

1r premi de la categoria Adult	3
<i>Passin i vegin</i> d'Olga Cercós i Bernal	

CATEGORIA JUVENIL

1r premi de la categoria Juvenil A (1r cicle d'ESO)	6
<i>Un somni fet realitat</i> de Clara López Tintinyà	

1r premi de la categoria Juvenil B (2n cicle d'ESO)	9
<i>El guió perfecte</i> de Pau Lloveras Torrent	

1r premi de la categoria Juvenil C (nascuts els anys 2000 i 2001)	11
<i>La meva valquíria</i> d'Anna Fusté Labaila	

CATEGORIA INFANTIL

1r premi de la categoria Infantil A (Cicle inicial) en l'especialitat de conte il·lustrat	15
<i>El lleó i la girafa</i> de Queralt Sevilla Badosa	

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà) en l'especialitat de conte il·lustrat	16
<i>El tren i el drac</i> de Carles Coll Pujol	

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà) en l'especialitat de poesia il·lustrada	17
<i>La vida és música</i> d'Èlia Rabert Castelló	

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior) en l'especialitat de conte	19
<i>Marxem!</i> de Queralt Ventura Fà	

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior) en l'especialitat de poesia	21
<i>Què és normal?</i> d'Àlicia Sánchez Rigau	

XXIV CONCURS LITERARI SANT JORDI 2019

CATEGORIA ADULT

El jurat de la categoria ADULT ha estat format per Esther Surinyach, Marta Prieto, Marisol Navarro, Francesca Díaz i Mercè Pérez.

1r premi de la categoria Adult:

Narració: *Pasin i vegin*

Autora: Olga Cercós i Bernal

En memòria de Teodor Garriga i de totes aquelles persones que s'han deixat la vida per uns ideals justos i democràtics.

PASIN I VEGIN

Ella exposa a la sorra del camp d'Argelers les seves pertinences. Ells, passen i miren.

Li queden dues llaunes de corned-beef; una de buida i una de plena. Un rosegó de pa, una pinta sense braç, les sabates que han caminat més de dos-cents quilòmetres en dos dies, una canya que vertebrava una manta ratada.

Col·loca la seva petita maleta, amb un cassó, tres cigarretes, una estilogràfica, la cartilla d'identificació, dos sobres, tres segells, un quadern de notes amb les tapes amarades de salenc. Una forquilla. Una cullera.

No s'avergonyeix en mostrar la seva muda de recanvi i una faldilla sense botó.

Repassa mentalment què més hi pot afegir. Vesteix una camisa amb set botons, una faldilla amb cremallera, gafet i botó.

L'abric de tres quarts, encarcarat de brutícia, sorra fina i humitat salada la protegeix com una closca de nou, i amaga la caçadora que va manllevar del malalt que intentava socórrer quan va perdre l'alè als seus braços. Aquesta caçadora no l'exposarà, va prometre tornar-la a la família d'aquell bon home junt amb les darreres paraules que va expirar. Si Déu vol, complirà la seva voluntat.

Repassa mentalment totes les seves pertinences, la mateixa cantarella de cada dia, no troba a faltar res, tret de la gana. La maleïda gana que li emboira la ment i que avui l'obliga a baratar per menjar.

Sí, avui menjarà. Els propers dies, també.

Una cigarreta per un puny de pa. El vici es converteix en cos de Crist.

Fa dies que vesteix de dol pel seu país. Renega de la faldilla sense botó perquè ja és tres talles més gran que la seva cintura. Aquell tros de tela calentó el canvia per una llauna de *corned-beef* que li donarà força per seguir vivint. L'esquelet de la llauna ressuscita en un tros de bacallà. Aquell gust d'abstinència porta la seva mà cap al coll, per tocar el mocador que la seva baba li va regalar en el moment de fugir. I la baba? Encara estarà viva? La mà agafa un full en blanc per escriure a la família. Tant de patiment no hi cap en aquest full en blanc. Paga la pena escriure les misèries? Agafa el paper abans que les llàgrimes el facin malbé i el bescanvia per una embosta de ranxo vegetal que es menjarà amb els peus enterrats a la sorra, resguardats del fred.

Necessita diners. Sap que hi ha dones que venen la seva dignitat als soldats. Ella no ho farà. El cinturó que li recorda la presència d'un sexe clos es convertirà en unes monedes.

Va marxar de casa el vuit de febrer. Fa vint dies que és al camp. El temps ha quedat atrapat entre aquells grans de sorra d'un rellotge infinit.

Repassa mentalment els seus objectes. Avui no exposarà res. Ha bescanviat un segell i n'ha malvenut un altre. S'ha fet amb un tros d'un ase acabat de matar que li servirà per posar una mica de calent a l'estómac. La gana estreny l'estómac i ja no té el cinturó. Sent un nus a la gola i s'arrabassa el mocador de la baba. S'atura el temps. Del mocador no se'n pot desprendre.

Fa dies que sent unes fiblades als budells que van en augment. Canvia l'estilogràfica per un granulat de carbó vegetal que li han dit que combat la disenteria.

No canviarà res més ni es vendrà res més. S'ho repeteix. Lluitar per la seva dignitat la manté viva, i per res la vol perdre. S'ho recorda.

La ment s'esforça en atansar-se a la salvació. Es vendria la lluna! Però ni tan sols aquesta és la seva lluna, la d'aquí parla una altra llengua.

S'afanya a obrir el quadern. Ressegueix amb el dit aquelles paraules que li atien les forces i la son.

A l'endemà, busca respostes al cel desmoblant per la tramuntana. Encara té el quadern a la mà. L'obre: necessita una solució. Aquell vent li talla les idees en comptes de matar-li els maleïts polls! No li costa trobar-ne un, el posa sobre de la pàgina oberta del quadern i el deixa passejar entre les paraules.

Observa com es mou capriciós. Intenta desxifrar un missatge ocult, ordit per les paraules on s'atura la bestiola.

Li busca un company de joc. I encara un tercer. Tres punts que juguen a canviar els sentits. Li agradaria canviar-se per un poll. Comença a riure, divertida per aquell pensament.

La seva ment no la traeix i es posa a cridar: “Senyores i senyors! Senyores i senyors, passin, passin i vegin!”

Els crits li porten oïdes: “Senyores i senyors, passin! Passin i vegin! Passin i vegin els increïbles polls de dons extraordinaris! Són capaços de realitzar les gestes mai vistes abans! Dames i cavallers, senyores i senyors, nens i nenes, amb tots vostès, *con todos ustedes*, el sensacional i inigualable “Poll ratllat!” Passin i vegin a aquest equilibrista camacurt de gràcils moviments, que sense més, es passeja per aquesta llarga línia recta sense separar les seves extremitats de la tinta! Admirable! Increïble! Magistral! Colossal!

Escalfin les seves mans ara, tot aplaudint al magnífic i vertiginós “Poll gris”! Tot un pura sang enervat quan competeix amb el fabulós i sempre ferm a les seves passes... l'heroic “Poll roig”! Passin, passin! Passin i vegin!”

Aviat l'envolta en rotllana un grup de refugiats que aplaudeix, xiscla i riu. Algú taral-leja música de circ. Ja son sota una carpa ratllada, en un altre temps on el temps no es compta amb grans de sorra. Aquest algú, vol matar el temps badant amb els polls i els hi bescanvia per un plat de lleties.

Avui menjarà. I mentre tingui polls, els propers dies, també.

XXIV CONCURS LITERARI SANT JORDI 2019

CATEGORIA JUVENIL

El jurat de la categoria Juvenil ha estat format per Robert Montiel, Jordi Pinsach, Mita Casanovas, Mariona Puigbaldoyra i Marta Ventura.

1r premi de la categoria Juvenil A (1r cicle d'ESO):

Narració: *Un somni fet realitat*

Autor: Clara López Tintinyà

UN SOMNI FET REALITAT

A l'obrir la porta, ja estava agafant una arma blanca possiblement una de les més perilloses i mortals. Vaig córrer intentant trobar alguna persona o telèfon per trucar, per sort, dins d'un calaix n'hi havia un, me'n vaig anar de casa, corrent sense cap destinació, vaig aparèixer possiblement en un dels carrers més estrets i bruts d'aquella immensa ciutat. Ara era el moment de marcar el primer número que tenia a la llista de contactes, però va ser massa tard, no vaig poder fer res més. Notava com una mà m'agafava dels cabells rossos i llargs, i amb una força que no podia controlar m'arrossegava pel terra i em portava a una furgoneta negra amb grafit, antiga, possiblement dels anys seixanta. Em va posar un mocador als ulls i em va lligar les mans amb una corda de sisal. Va obrir la porta del darrera, em va llençar damunt d'unes caixes, va tancar la porta amb un cademat i va començar a conduir. En aquell moment no sabia com reaccionar, la furgoneta anava tan ràpid que no podia moure'm, però sí que em vaig poder treure el mocador dels ulls i contemplar tot el que m'envoltava, centenars de caixes de tots colors. Vaig intentar aixecar-me amb l'ajuda del pany de la porta, em va costar, però al final ho vaig aconseguir.

A cada caixa hi havia una quantitat incomptable d'armes blanques, mentre que a les caixes negres no em volia imaginar què s'hi amagava. De sobte la furgoneta va frenar en sec, a través de la finestra, plena de pols, vaig poder veure on érem; en una casa allunyada de la ciutat, al voltant d'un bosc. Vaig sentir que intentaven obrir el cademat així que em vaig intentar posar el mocador tan ràpid com vaig poder. No vaig arribar a temps, ell ja havia obert la porta, i va veure que me l'havia tret.

-M'ha caigut – em vaig limitar a dir xiuxiuejant.

No em va tornar cap resposta. Me'l va tornar a posar, més fort que abans, tant que em feia mal, va agafar-me els cabells i em va arrossegar fins a dins de la casa, en una habitació estreta, fosca i sense llum natural, allà em va treure la corda i el mocador.

-D'aquí a poca estona vindrà – em va dir amb veu calmada.

Es va girar i se'n va anar de l'habitació donant un cop fort amb la porta, no veia res, així que vaig intentar buscar algun llum sense cap esperança de trobar-lo. Efectivament, va ser així. Vaig haver d'obrir la porta perquè m'entrés llum natural. Era una habitació petita, amb un escriptori, i un llit petit. Em vaig acomodar

al llit, i vaig rumiar el que m'havia dit aquell home. Què hi faig aquí? Per què he vingut fins aquí? M'han raptat? Qui ha de venir?...

No sabia què pensar, no sabia com reaccionar davant d'aquella situació, era un nen de 15 anys però lògicament, mai m'havia trobat en aquella circumstància tan inesperada. Què se suposa que havia de fer? Marcar corrents? Impossible. L'única solució era quedar-me a l'habitació i esperar. Però què havia d'esperar?... una pregunta rere l'altra formant una cadena sense fi .

Em vaig adormir. Devien ser les vuit de la nit, quan algú em va despertar bruscament. Durant un moment vaig pensar que tot havia sigut un somni, però sabia que no era així.

Aquesta vegada no va ser amb l'home que havia estat tota aquella tarda , sinó que n'era un altre, aquesta vegada no anava armat. Era més baixet i més prim que tots els que havia fins ara. Em va agafar el braç i em va portar a la sala d'estar, on hi havia més gent. No em vaig atrevir a parlar. Ni una sola paraula. Ningú va dir res fins que una dona, alta i rossa, va trencar el silenci.

-És el teu pare. – em va dir mirant-lo.

No vaig contestar. Això, va provocar un llar silenci més, que em va fer reflexionar i pensar sobre el que m'acabaven de dir.

Com que és el meu pare? Però si jo ja tinc un pare! És una bestiesa... però si és així per què m'ho diuen? No ho entenia. No m'ho creia.

-No ho entenc, jo ja tinc un pare –vaig dir amb veu tremolosa-

Volia que s'acabés aquest moment tan molest i desagradable. Aquesta vegada no vaig haver d'esperar perquè em contestessin.

- Aquest és el teu veritable pare –em va dir la dona-

No vaig voler respondre, notava com l'ira i la nostàlgia m'envaïen. El cos, em guiava, ell sabia el que havia de fer...

No hi havia ningú a fora, tots estaven allà dintre, escoltant la conversa. L'únic que se'm va ocórrer va ser córrer i marxar. És el que vaig fer, em podia haver sortit millor, però sabia que ho aconseguiria.

Em vaig aixecar del sofà on estava assegut, i vaig demanar permís per anar al lavabo, va ser una idea estupenda ja que a cada habitació hi havia una o diverses finestres.

Així que vaig entrar al lavabo, ho tenia difícil: tenia pocs minuts i no podia fer soroll, perquè un home m'esperava a la porta. El primer que vaig fer va ser veure on era la finestra, possiblement una de les més petites de la casa, però per sort, amb el meu cos prim, podia superar aquella prova fàcilment. O potser

no tant, perquè em va costar més del que m'esperava, però no ho vaig aconseguir. Al tocar el terra, vaig començar a córrer, sense una destinació.

Al cap d'uns minuts sense parar, vaig tenir molta sort de trobar un poblet, no era el meu, però allò va ser la meva salvació.

En aquell instant determinat... tothom es va aixecar. L'aclamació del públic va ser immensa. Vaig saludar a la meua família que m'estava aplaudint amb molt d'entusiasme. Era un moment que no sabia com descriure, simplement meravellós. Era la primera vegada que havia pujat en un escenari i a jutjar per l'aclamació del nombrós públic, havia estat un èxit.

1r premi de la categoria Juvenil B (2n cicle d'ESO):

Narració: *El guió perfecte*

Autor: Pau Lloveras Torrent

EL GUIÓ PERFECTE

Si hagués de descriure el que sento ara mateix no en seria capaç. Buidesa, crec que seria aquest l'adjectiu més apropiat. No només em sento sol, sinó també buit. Començo a témer que aquesta buidesa m'extermini completament. Estic assegut davant la meua màquina d'escriure situada en una taula no gaire gran al cantó d'una finestra per on els primers rajos del crepuscle, d'un taronja daurat, comencen a filtrar-se pels vidres. Sis ampolles de licors mig buides i un cendrer força ple envolten la *Olivetti*, però ara no em tempta per res l'alcohol, rei dels interns escortat d'una escaldada ràfega de foc que t'enceta la gola, ni el tabac, amb el seu amarg regust que t'incita a la fotuda nicotina (ohm lent i gustós suïcidi). En aquest moment, el que més em provoca és la blanca buidor del paper que, abduït, em mata. Estic jo ara, mig despullat, amb grans ulleres sota els ulls de vista cansada, dissimulats pels llargs cabells rossos i greixosos. De fons, provinent d'un tocadiscos, sona una trista balada del grup "Nirvana", la qual dona un toc més *grunge* a l'habitació carregada de brutícia i desordre. Un petit moviment amb la mirada i el llimb (buit com la meua ment) en el qual estic atrapat, es trenca en mil trossets, i llavors m'adono que tinc els dits sobre les tecles, esperant una idea. Llavors penso que m'assemblo a una persona que espera el tren en una via morta, en una estació morta. Sí, la meua imaginació està seca i l'autopista que envia per correu exprés les idees té més teranyines que un castell del segle X. Tanco els ulls i en un ràpid teclieg, escric: "Si la ment ha de definir una persona, llavors estic ben podrit".

Oh, quin fàstic, massa nihilista pel sensible públic. No ho va dir això ja, Nietzsche? No sé, no me'n recordo. L'arranco, en faig una bola i el llanço en una paperera vessada d'escombraries, com he fet amb la meua vida. No recordo res de res, però sí recordo quelcom ara mateix, i és el maleït fantasma del remordiment. Que potser no et van dir, que l'alcohol et degenera? Sí. Que potser no et van dir que el cànnabis mata neurones, que deforma l'hipotàlem? També. Que potser no saps que l'alcohol mata 3 milions de persones l'any? Que trist, no? Acabar convertit en un número més d'una estadística a qui ningú fot cas. Si més no, per què encara avui es manté en els 3 milions? Ara enteneu el perquè d'això. Ah, que no ho sabeu? Efectes secundaris de les drogues, que et fan oblidar les coses. Seria quelcom així.

Mai vaig ser una persona destacable en els estudis. Vaja, se'm donaven bé les llengües, poca cosa més. Vaig defraudar els meus pares amb com duia la vida, per això vaig marxar de casa als 20 anys. Vaig fer feines que no mereix una persona si aquesta vol ser sana, vivia i encara visc en un cau de rates compartit amb un camell que a vegades em passa alguna cosa per xutar-me. He treballat en moltes feines que, la majoria, duraven pocs dies, algunes només duraven hores. He arribat a pidolar, molt pitjor, a robar. Mai he tingut parella, cosa que em defrauda a mi mateix i causa que em masturbi força sovint. Això últim també em defrauda molt. La meua vida és un conjunt de constants frauds, mentides i mals. Sense anar més lluny, aquesta mateixa màquina d'escriure ha estat llogada sis cops per aconseguir

quatre peles per menjar, i dos cops ho va fer el meu company de pis sense el meu consentiment. Ja veieu que la merda se'm menja. I és trist. No tinc feina, no tinc ningú que m'estimi, no tinc casa (em nego a qualificar com a llar un apartament a l'extraradi que cau a trossos) i no tinc cap meta. Llavors què haig de fer, matar-me? Ho he pensat, però llavors bevia, fumava i jo era totalment incapaç d'aixecar-me ni de pensar. Què hi podia fer? Estic consumit i no puc tornar a reconstruir-me.

Sóc un extraviat dintre un caos incontrolable. Un marginat. Un drogoaddicte. No negaré els constants pensaments suïcides, però llavors què, eh? No, la considera una mort vague, temerosa, de dèbils. Prefereixo morir en la lluita o morir en l'intent de lluitar. Mato el meu company, venc tot el que em queda, ho gasto, revelo el crim i em tiro tot el que em quedi de vida mantingut en una presó? De covards. Un cop el vaig intentar apunyalat esperant-lo al cantó de la porta amb un ganivet de carnisser, però devia de ser la droga la que em va fer recular i abandonar. A l'arribar, em va preguntar què feia el ganivet sobre la taula i li vaig dir que volia picar carn per sopar però vaig veure que no teníem res a la nevera. Es va burlar de mi, però llavors ell com un desesperat intentant engegar el televisor sense recordar que feia dos dies ens havien tallat l'electricitat. Ironia? Gens ni mica.

L'única cosa que em sap greu per tot això és per la meva germana. Ella sí era el que els meus pares volien, una filla *exitosa*, estudiant, molt treballadora, simpàtica, amable, tendra, sensible, i tot el que vulguis de més. Fa molt de temps que no la veig, no ens escrivim, tan sols. Ni sé com està, què fa ni quin aspecte té. Però ella ho prefereix així, n'estic segur. Perquè en un arbre, vell o jove, sempre hi ha un fruit podrit, bord. Soc el guió que els meus pares varen rebregar i llançar a la paperera per escriure'n un de nou. El pitjor de la història? Que jo mateix he acceptat ser brossa sense voler sortir de la paperera, convertir-me en paper reciclat i poder començar un nou guió molt millor, pulcre i apte per a tots els públics, en definitiva, el millor i insuperable, el guió perfecte. Però ho vaig ignorar i a canvi, vaig decidir ser el que segueixo sent ara: el guió de la paperera, brut, inservible, oblidat; el guió de la paperera.

1r premi de la categoria Juvenil C (nascuts els anys 2000 i 2001):

Narració: *La meva Valquíria*

Autor: Anna Fusté Labaila

LA MEVA VALQUÍRIA

En menys que canta un gall em planto al davant de la porta de l'apartament. Furgó la bossa mentre miro a l'horitzó de la llisa fusta marró, tan sols destorbat per el vell espiell, situat massa enlaire, de tal manera que els meus ulls mai no hi poden arribar. Finalment, trobo les claus, refugiades al fons de la gran motxilla, escapolint-se de les meves mans decidides, amagant-se entre les desenes d'utensilis innecessaris que hi guardo a dins. Entre ells s'hi troben una barra de carmí desfeta per la calor, un paquet de mocadors, que sempre que el porto mai l'utilitzo, però que em constipio quan me l'oblido, una dessuadora lleugera per si baixen les temperatures, fet improbable en ple mes d'agost, i un parell de caramels de menta per si mai tinc la necessitat de rosegar-los.

En un tres i no res, obro la porta i veig el meu petit apartament de la Rambla tal i com l'he deixat fa unes hores. És un piset de cinquanta metres quadrats, molt organitzat però mal decorat. Només d'entrar deixo reposar les claus i la bossa, per separat, sobre el bufet del passadís. Es tracta d'un moble antic fet de fusta de noguera envellida, que consta de dos calaixets d'allò més útils per guardar-hi pols, i que està complementat amb un mirall ovalat mig rovellat.

Ben bé a mà dreta hi ha el menjador. M'hi dirigeixo i sec al sofà. Aquesta és una saleta d'estar formada per un divan marró d'allò més antic, una taula amb tres cadires, dos de les quals mai no s'han utilitzat, i una tauleta rodona protegida amb una tela blanca de ganxet, on s'hi troba un tocadiscs daurat que hauria de ser brillant però que està massa brut per resplendir. D'entre el repertori de discs de vinil que tinc n'escullo un de molt especial. Quan el col·loco al seu lloc comença a sonar l'èpica música de la Cavalcada de les Valquíries, de Richard Wagner. Tanco els ulls i me les imagino, caminant cap al Valhalla, decidides, valentes, belles, recollint els herois més agosarats que han mort en el camp de batalla que, si són acceptats pel déu Odin, passaran a formar part de l'exèrcit dels déus per sempre més. Per qui està format, el meu Valhalla particular? Quins són els meus nou herois, aquells valents que, d'alguna manera, m'han fet ser qui soc? És una qüestió difícil, rebuscada, complicada. Intento pensar nou noms de persones que siguin referents per a mi. Persones fortes, lluitadores, imprescindibles. No se me n'acudeix cap. Porto força temps vivint sola, acompanyada tan sols de la pintura, art al qual m'hi dedico incondicionalment, al vell mig d'una ciutat que porta per nom "Girona". El meu Valhalla no existeix. Se m'escapa una llàgrima de frustració quan la famosa melodia, que inicia el tercer acte de l'òpera, entonada per les trompetes i els trombons i acompanyada pels instruments de corda, es fa més i més forta. Tota una orquestra, desenes de músics, i tot i així sembla una sola unitat: tot lliga, tot pren força, tot flueix. Tan de bo el meu dia a dia fos així. Tan de bo jo fos una valquíria.

Tanmateix, amb la meravellosa "Die Walküre" de Wagner, m'adormo en un somni profund, mantenint la posició recta i incòmoda en la que m'he assegut al sofà.

Em fa la sensació d'haver dormit durant hores i hores, però de sobte obro els ulls i em regiro entre les mantes mal posades que ni tan sols havia desplegat, tot buscant la mà de la mare. La cerco pertot arreu. Sota el coixí, sota el sofà, entre el recolza-braços... Res, no la trobo. Tot d'una recordo que no estic al

meu llit, ni tan sols a casa meva. Em trobo en una habitació aliena. Encara és de nit. Bé, de fet no ho puc saber: no hi ha res que m'ho indiqui: ni una finestra, ni un rellotge. Res.

No em sento còmode amb cap de les postures que provo d'adoptar. Tinc por que encara sigui la matinada i sentin que em bellugo. No vull que ara entrin per la meva porta, no vull haver d'afrontar de nou el dia d'avui, per bé que sé que serà igual que ahir, i que abans d'ahir... Una part de mi vol tornar a dormir però sé que aviat la por tornarà al meu cos. Per una altra banda, tot i que això suposaria crits i tortures, desitjo sortir de la presó en la que em trobo i investigar què hi ha al meu voltant, saber qui són realment aquests que no vull que entrin de cap de les maneres. No. Això no és el que vull. Què vull? No ho sé. De fet no sé res.

Tinc ganes d'aixecar-me i caminar, buscar un interruptor o una bombeta. Però això m'espanta. I si la llum em fa veure coses davant de les quals prefereixo ser cega? No. Em quedaré aquí, mal estirada i neguitosa, esperant alguna Valquíria que em vingui a rescatar. Bajanades. Estic sola en un món de milions de cares tan desconegudes per mi com jo per elles i tot i així espero una Valquíria, blanca i bella, que em lliuri de la por. Impossible.

Aquest sentiment d'impotència s'ha apoderat de mi de manera permanent i em fa restar immòbil. El meu cervell s'omple de pensaments d'allò més angoixants, però el meu cos s'ha congelat de cop. Vull bellugar-me però no puc. Intento cridar, però la boca no vol obrir-se per deixar pas a la meva veu espantada. Els pulmons em cremen. El cor s'accelera.

De sobte aconseguixo deixar anar un crit estrident i obro els ulls com unes taronges, a la vegada que, fent força amb els abdominals, m'assec al sofà, com si una corda m'hagués estirat, convertint-me, així, en una titella malbaratada.

Ploro. Estic suant i tot el cos em tremola. Em tapo ambdós ulls amb el palmell de les mans, suades però fredes. Els dits me'ls noto rígids. Segueixo plorant desconsoladament, ara amb un coixí a la cara per tal de minimitzar el soroll. Sé que ningú no pot sentir-me, però odio escoltar com els meus plors s'afoguen en les meves pròpies penes. Intento calmar-me però em costa. L'eco del malson segueix rebotant sota la meva pell, fent-me presa del malestar.

Trobo a faltar la mare. Ella apareix sovint als meus somnis, la majoria dels quals són com el que acabo de tenir: sempre busco la seva mà, però mai no la trobo. I tot seguit em noto perduda, atrapada en la solitud de la foscor que omple el meu dia a dia, negre, trist, monòton, esperant en va que algú em rescati de la desesperació, i és llavors quan noto aquesta buidor que m'immobilitza i m'espanta. I, acte seguit, em desperto.

Un cop he aconseguit calmar-me m'aixeco lentament. Els peus em pesen però igualment els arrossego cap a l'estudi d'art, situat a la cambra contigua. Aquesta és l'habitació més gran de tot el pis, presidida per dues balconades encarades cap a la Rambla de Girona. De fet, és aquí on hi hauria d'haver anat el menjador, però no necessitava tant d'espai per seure a escoltar música i en canvi sí que em feia falta una zona àmplia per poder pintar.

Des de fa uns dies que no acabo de trobar la inspiració: començo moltes obres noves però no n'acabo cap. Desenes de quadres iniciats però ni un de firmat. Abans m'agradava fer retrats i pintar paisatges, però trobo que mostren la realitat d'una manera massa fidel, i últimament m'estic encarant més cap a l'art abstracte. Ara miro una tela nova, encara ben blanca, intentant fer-me un esquema mental sobre què

pintar, però estic bloquejada. De seguida me n'adono que necessito algun estímul, alguna cosa que em faci fer volar les pintures, els pinzells i la imaginació, i com sempre que em passa això, la música és la solució.

Em dirigeixo al tocadiscs i dubto entre les diferents opcions que tinc per escollir. La novena simfonia de Beethoven; massa alegre i majestuosa. El concert n.2 per a piano de Chopin; requereix massa atenció. El concert per a violoncel en Si menor de Dvořák; mmm... no em ve de gust. I el Bolero de Ravel? No, quan l'escolto necessito abocar-hi tota la meva atenció per tal de poder gaudir intensament del crescendo constant.

I de cop ho tinc clar. Res de simfonies ni de concerts: el que tinc ganes d'escoltar, el que sé que m'inspirarà a l'hora de pintar, és la meravellosa ària *Una Furtiva Lagrima*. Mentre trec el disc de vinil decididament per fer sonar la veu de Pavarotti recordo la primera vegada que vaig anar a veure l'òpera de la qual forma part, *l'Elisird'Amore*, de Gaetano Donizetti. Va ser al Liceu, quan la mare encara estava amb mi, quan jo encara era petita i innocent, i quan la situació econòmica ens permetia assistir a aquest tipus d'esdeveniments. El record d'aquell dia cada vegada es va difuminant més, però encara segueixo recordant l'atenció amb què escoltava els cantants i mirava l'escena.

Adina, una bella, rica i culta terratinent, llegeix als seus treballadors la història de Tristany i Isolda, que explica que el primer aconseguix l'amor d'Isolda mitjançant una poció màgica. Nemorino, un jove pagès, pobre i desgraciat, se l'escolta. És conscient que Adina mai l'estimarà de la manera com se l'estima ell. Està de sort, però, quan el doctor Dulcamara arriba al poble on viuen, ambientat al País Basc, per tal de vendre uns medicaments que, segons diu, poden curar qualsevol mal. Nemorino li pregunta si no tindria un elixir, com el que utilitza Tristany, que li serveixi per fer que Adina s'engamori d'ell. El doctor, amb la seva infinita capacitat de convicció, li diu que sí que en té un, però que un cop en begui s'haurà d'esperar un dia per tal que faci efecte. El pobre Nemorino no sap que de fet, el màgic elixir no és res més que vi de Bordeus.

Paral·lelament a aquest fet, el capità Belcore arriba al poble acompanyat de tots els seus soldats. Vanitós i convençut, proposa matrimoni a Adina, qui, simplement per venjar-se de Nemorino i fer que perdi tota esperança d'aconseguir el seu amor, accepta la proposta. L'únic inconvenient que hi veu Nemorino, convençut de l'eficàcia de l'elixir, és que Adina i Belcore es casaran en menys de vint-i-quatre hores, és a dir, abans que la poció pugui fer efecte.

Nemorino, frustrat per les noces, decideix vendre la seva llibertat a Belcore, convertint-se així en un dels seus soldats, amb la finalitat d'aconseguir diners per comprar més elixir, de tal manera que faci efecte en molt menys temps. Adina, un cop ja és casada, se n'assabenta del que ha fet per ella el pobre camperol i la seva visió respecta ell canvia. Finalment ella també s'engamora de Nemorino.

Una furtiva lagrima representa una profunda i sentida reflexió que fa Nemorino sobre l'amor, just abans de saber amb plena certesa que Adina també l'estima a ell.

Mentre escolto la preciosa melodia pensada per a la veu d'un tenor agafo pintures de colors suaus: blaus, turqueses i daurats, però en comptes d'usar-les amb l'ajut d'una paleta i un pinzell aboco el pigment de manera aleatòria sobre la tela, que cada vegada és menys blanca. Pense com es devia sentir Jackson Pollock, l'inventor de l'efecte *dripping*, en utilitzar aquesta tècnica. M'agrada utilitzar-la, fa que em senti alliberada: no m'haig de cenyir a cap patró ni tampoc haig de mirar de no pintar per fora de les

línies. Ara l'únic que predomina és el color, l'instint i l'estat d'ànim. Estic més calmada, però amb la marxa de la ira i la desesperació, la tristor ha pres el seu lloc i el quadre se n'impregna. Mentre Pavarotti entona, jo esquitxo i els meus ulls ploren d'una manera molt subtil però sincera. "Una furtiva llàgrima va aparèixer als seus ulls", canta el personatge de Nemorino mentre se'n neguen les pupil·les d'aigua salada. "Què estic cercant?" Diu ell. I jo, què busco? "Sentir per un sol instant els batecs del seu cor, confondre els seus sospirs amb els meus", canta el tenor mentre un núvol de violins, fent un pizzicato impecable, el respon. I jo, entre les cordes, les flutes i els fagots, segueixo pintant suaument totes les emocions que em fa sentir aquesta ària. Quan Pavarotti acaba "I llavors podré morir, morir d'amor", jo també dono per finalitzada l'obra. Me la miro amb perspectiva, ara envoltada d'un silenci ensordidor. Les ratlles turqueses se sobreposen a les daurades, que a la vegada tapen a les més blavoses. També hi he abocat algun color rosat i, junts, tots ells formen un teixit que conviu en perfecta harmonia. M'agrada aquest mar d'esquitxos que he creat. Per primera vegada en molt de temps estic contenta amb el resultat d'allò que pinto, i de sobte me n'adono que això és perquè feia molt que no pintava amb el cor. Em decideixo a signar el quadre. "Cristina, 2 d'agost de 1999". Les llàgrimes furtives segueixen regalimant per les meves galtes, però aquesta vegada és una sensació diferent. Mai abans havia aconseguit apaivagar tanta tristor, tant de dolor.

I de cop ho veig clar.

Tot just avui fa un any que la mare va deixar el món terrenal per anar a viure amb Gabriel, Miquel, Uriel i Rafael, però la seva ànima, ara entre arcàngels, mai m'ha abandonat. Igual que Nemorino implora l'amor de la seva estimada Adina i demana al cel sentir el seu sospirar per última vegada, sabent que ella també l'estima, jo ara sé que el sospirar de la meua mare sempre estarà dins meu: el seu respirar és el meu. Ella inspira quan jo ho faig i expira quan el meu cos ho vol. El seu cor batega al compàs amb el meu. Els seus cabells ara son els meus. I per fi me n'adono que la manera de comunicar-me amb totes aquestes sensacions és pintant amb el cor, escoltant la música que tant ens agradava a les dues, recordant els infinits moments que hem passat juntes.

Segueixo plorant. Encara queda molta aigua per expulsar del meu cos, però ara el plor, si bé seguirà sent constant, també serà alliberador.

Des que la mare em va deixar que he estat preocupada per no poder formar un Valhalla amb nou noms, per sentir-me sola per sempre més, per no poder trobar cap Valquíria que m'evadís de tot patiment, però ara me n'adono que tan sols la necessito a ella per omplir aquest Valhalla, a la vegada que la mare és i sempre ha estat la Valquíria que em transportarà progressivament, al galop d'un cavall musicat, cap a la recuperació de la felicitat.

XXIV CONCURS LITERARI SANT JORDI 2019

CATEGORIA INFANTIL

El jurat de la categoria Infantil ha estat format per Anna Hereu, Francisca Pérez, Montse Vila, Irina Puigmolé i Olga Pascual.

1r premi de la categoria Infantil A (Cicle inicial) en l'especialitat de conte il·lustrat

Narració: *El lleó i la girafa*

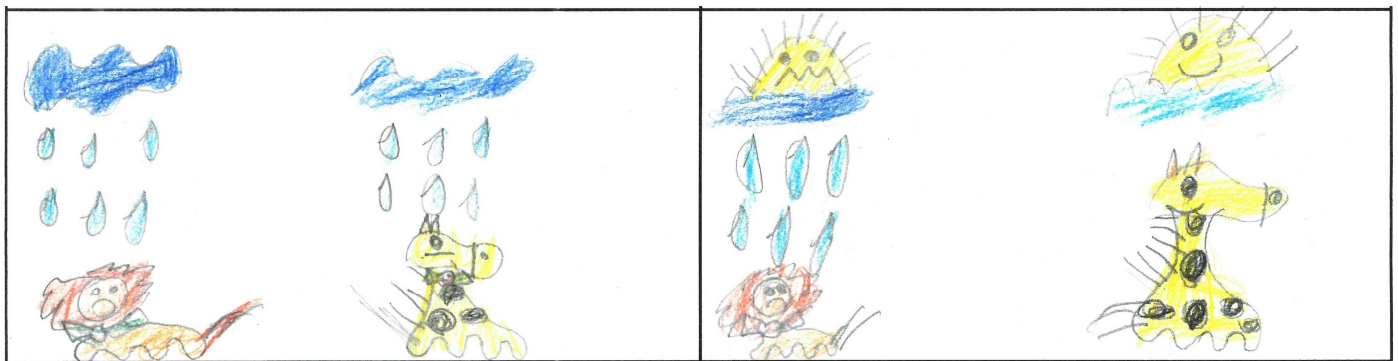
Autora: Queralt Sevilla Badosa

EL LLEÓ I LA GIRAFA

Mmm... quina gana! Que bona ha d'estar aquella girafa

Vaig a ensenyar les dents. Me la vull menjar!!

Oh! Estan caient gotes d'aigua

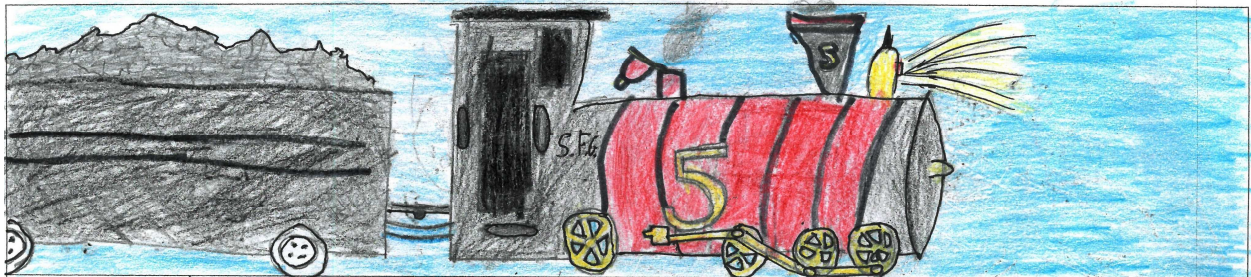
Per què sempre m'ha de ploure a mi!!!

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà) en l'especialitat de conte il·lustrat

Narració: *El tren i el drac*

Autor: Carles Coll Pujol

EL TREN I EL DRAC

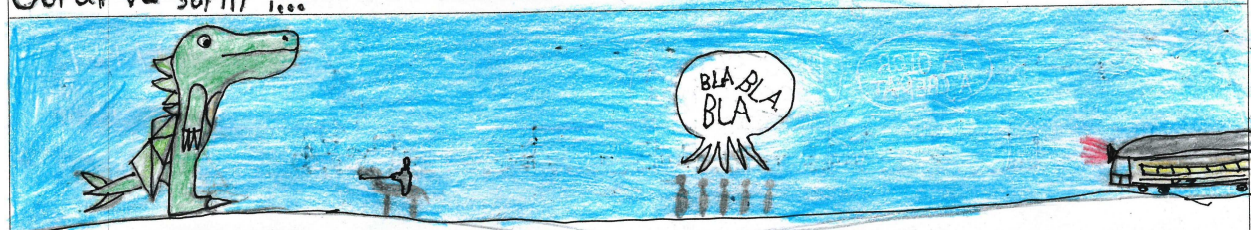
Temps era temps als anys 70 hi havia un tren que es deia carrilet de St. Feliu de Guixols, (entre Llagostera i Belllloc)

El drac estava per seguir el tren. Els passatgers van sentir un soroll i també olor a cremat.

El drac no va poder aguantar més i va atacar el tren. Però Sant Jordi va sortir i...

El va derrotar fent-se el seu amic i així van quedar en pau per sempre més amb la gent.

AQUEST CONTE S'HA ACABAT I
SI NO ÉS MENTIDA ÉS VERITAT!

1r premi de la categoria Infantil B (Cicle mitjà) en l'especialitat de poesia

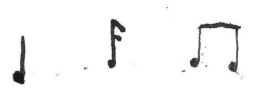
Narració: *La vida és la música*

Autora: Èlia Rabert Castelló

LA VIDA ES MÚSICA

BELLESA!
 MOLT ELEGAN I SOFISTICAT.
 QUINA
 PERQUE ES MOLT
 BALL PERQUE
 MÚSICA MINSPIRA
 LA VIDA ES MÚSICA
 QUAN
 TUB BALLETS
 ET MIREN M'AGRADA
 ET MIREN M'AGRADA

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior) en l'especialitat de conte:

Narració: *Marxem!*

Autora: Queralt Ventura Fà

MARXEM!

Un dia de molta calor a Llagostera, la Marta i en Jan, dos amics, estaven fent un treball. La Marta buscava informació sobre els dolmens i menhirs més importants de Llagostera a l'ordinador i en Jan en llibres i revistes de la biblioteca. De sobte en Jan, la Marta i tota la classe senten una sirena i veuen passar tres cotxes de la policia. Tots els nens i nenes es queden pressionats, no és normal que passin tres cotxes de la policia tan ràpid a Llagostera.

Un com han passat, tothom torna a treballar com si res, menys la Marta i en Jan. En Jan que, estava copiant una informació molt interessant, s'adona que hi faltaven paraules. Fins i tot unes pàgines estaven en blanc! Ell, que no entenia res, li pregunta a la Marta si sabia què li passava a aquell llibre, i la Marta no li respon res, només el mira molt perplexa.

A l'hora de marxar, en Jan es posa el llibre estrany a la motxilla i queda amb la Marta per parlar a la biblioteca. Quan arriben, un noia els hi diu que han de marxar perquè està tancada. La Marta pregunta a la noia què passa i la noia respon: -No heu sentit els cotxes de la policia? Els llibres d'aquesta biblioteca no tenen paraules, han desaparegut!.

La Marta diu: - Va Jan marxem d'aquí, no hi tenim res a fer! Però en Jan s'hi nega. Ell diu que allò és impossible. En Jan agafa la mà de la Marta i corre cap a dins. Un policia els hi diu que marxin, però en Jan li respon: -No! No penso marxar! Tinc un llibre que també està així! I entren.

De cop senten veus molt agudes i la Marta, ben quieta, diu: -Jan, mira, allà hi ha paraules! En Jan contesta: - Paraules? Però si els llibres estan en blanc! I la Marta diu: - Allà! A terra! En Jan mira on assenyala la Marta i diu: - És veritat! Impressionant! En Jan i la Marta corren cap a on son les paraules i en Jan n'agafa una, hi llegeix "sol".

La mira i diu: - Hola "sol"! La paraula li respon: - I tu qui ets? Ell diu: - Soc en Jan i ella la Marta i vosaltres què feu? La paraula salta al braç d'en Jan i, mentre s'enfila, li explica una història: - Mira Jan, això passa cada deu mil anys. Les paraules marxem dels llibres i fem vacances: En Jan, que no es creu allò que veu, diu: - Però les paraules teniu un món? No, però sí, vivim al mateix món que vosaltres, els humans, els que ens doneu la vida. Nosaltres som les entrades a nous mons. Els mons dels llibres. Si? Pregunta la Marta tan sorpresa com en Jan.

De sobte una altra paraula la "maduixa" continua parlant: -N'hi ha molts, de fantasia, de drama, de comèdia, els que informen, els que et fan aprendre... tots són entrades a nous mons i nosaltres us hi

portem. Mentre la Marta i en Jan escoltaven, totes les paraules caminaven en fila com formigues, per marxar per un forat negre de la mida d'un tap de suro.

Al cap d'uns instants la "maduixa" diu: -Jo marxo, no em quedaré enrere, el camí és llarg. Després el "sol" diu: - Que vindreu, o no? Com ha dit la "maduixa" el camí és llarg. Diuen adéu i desapareixen pel forat negre.

La Marta i en Jan estaven bocabadats i no sabien què fer. La Marta diu: - Jo no hi entro pel forat" i ara què fem? En Jan, que li encanten els llibres, en recorda un que parla del que està passant. El llibre, segons en Jan, l'havia escrit una noia de Llagostera, la Sandra Tolsanas i Moreno. Decideixen anar-la a trobar. Surten i es troben un policia, li pregunten: - Bon dia, em sap dir on viu la Sandra Tolsanas i Moreno? El policia, sorprès que el noi sortís de dins la biblioteca, li respon: -Sí, viu al carrer de la Llebre número 4. En Jan li dona les gràcies i crida a la Marta. Corrent van a casa de l'escriptora. Toquen el timbre i surt una noia alta, una mica prima, amb un cabell ros, ondulat i tallat per sobre les espatlles. En Jan, encara esbufegant per la "correguda" que han fet, no pot parlar, per això la Marta diu: - Bon dia, saps on podem trobar a la Sandra Tolsanas i Mo..? La noia no deixa acabar a la Marta i diu: -Jo! Jo soc la Sandra, soc escriptora i visc aquí.

La Marta i en Jan es miren. De cop en Jan s'aixeca de terra i es presenta: -Soc en Jan i ell ala Marta, hem de parlar amb tu. La noia fa un gest i els nens entren a casa seva. La Sandra diu: -Seieu al sofà, vaig un moment a la cuina i torno. La noia torna portant una safata platejada, plena de galetes de formes geomètriques banyades amb xocolata. Mentre berenen, en Jan i la Marta li expliquen tot el que havien vist. La noiariu i diu: -Doncs mans a l'obra! Es veu que la família d'aquella noia havia vist aquell espectacle, però tothom creia que era una llegenda inventada per un avantpassat seu, bé tothom menys la Sandra.

La noia els hi va donar una caixa molt maca i vella, de fusta i va dir: -Abraça una paraula, obriu la caixa i toqueu el mirall. Els nens se la van quedar mirant i la Sandra va dir: -Va! Correu! Aneu amb les paraules! Els nois, en un tres i no res, van ser a la biblioteca i van seguir les instruccions de la Sandra. Quan van acabar de seguir les instruccions de la Sandra, van transformar-se en uns éssers minúsculs que relliscaven per un forat negre a tota velocitat. Resulta que era el mateix forat per on el "sol" i la "maduixa" havien marxat. Al cap de 33 segons van ser en un país fet de matèria creada per paraules i lletres molt juntes. Allà es van trobar el "sol" i la "maduixa" i va ser així que, sense adonar-se'n van ser els nous guardians de la caixa màgica de les paraules.

1r premi de la categoria Infantil C (Cicle superior) en l'especialitat de conte:

Narració: *Què és normal?*

Autora: Alícia Sánchez Rigau

QUÈ ÉS NORMAL?

Què vol dir normal?

Em pregunto sense parar...

Segur el que tothom fa,

actuar sense pensar?

Qui ens diu el que és normal?

Com sap que no ens fa mal?

Si surts del camí marcat,

per algú seràs senyalat.

Però què és normal?

Vull pensar que tant se val,

siguem tots el que vulguem ser

i que tot sigui normal!

Normal és el que sempre

se'ns ha ensenyat,

Però en veritat,

qui marca la normalitat?